

Sygn. akt VIII GC 2138/14 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Bartkowska

Protokolant Małgorzata Pakulska

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2015r. w B.

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w S.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617,00 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Joanna Bartkowska

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego (...) w dniu 23 sierpnia 2012 r. domagał się zasądzenia o pozwanego – (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 4.866,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 624,64 zł od dnia 6 listopada 2009 r. do dnia zapłaty,
- 764,94 zł od dnia 23 listopada 2009 r. do dnia zapłaty,
- 904,02 zł od dnia 15 grudnia 2009 r. do dnia zapłaty,
- 1.738,50 zł od dnia 15 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty,
- 834,48 zł od dnia 30 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty

oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż pozwany najął od powoda maszynę i urządzenie budowlane. W oparciu o łączącą strony umowę najmu powód wystawił faktury VAT obejmujące czynsz najmu oraz inne opłaty zgodnie z zawartą umową. Powód dochodzi też odsetek za opóźnienie liczonych od dnia następnego po terminie płatności wynikającym z umowy i faktur VAT.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 6 listopada 2012r. Sąd Rejonowy (...) w Ł. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu oraz rozstrzygnął o kosztach procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwany (...) S.A. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany zaprzeczył, iż pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy najmu myjki ciśnieniowej. Pozwany podał, że nie korzystał ze świadczenia powoda lub należącej do niego myjki ciśnieniowej. Odnosząc się do załączonych do pozwu dokumentów pozwany podniósł, iż nie pochodzą one do niego i nie zostały podpisane przez osobę, która posiada pełnomocnictwo do składania oświadczeń woli w imieniu pozwanego.

Postanowieniem z dnia 28 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w L. przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w B..

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 23 października 2009r. Centrum (...) Sp. z o.o. w Ł. zawarł z Ł. M. umowę najmu myjki ciśnieniowej. Czynsz najmu został ustalony na kwotę 75,00 zł za dzień najmu. Jako osobę upoważnioną do odbioru przedmiotu najmu wskazano Ł. M..

Dowód: umowa najmu (k.53 akt), ogólne warunki umowy najmu (k.55 akt), zeznania świadka M. G. (k.147v akt)

Z tytułu umowy najmu Centrum (...) Sp. z o.o. wystawił na rzecz pozwanego następujące faktury VAT:

- w dniu 29 października 2009 r., fakturę VAT nr (...) na kwotę 624,64 zł, z terminem płatności do 5 listopada 2009 r.,
- w dniu 16 listopada 2009 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 764,94 zł, z terminem płatności do 23 listopada 2009 r.,
- w dniu 30 listopada 2009 r., fakturę VAT nr (...) na kwotę 904,02 zł, z terminem płatności do 14 grudnia 2009 r.,
- w dniu 31 grudnia 2009 r., fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.738,50 zł, z terminem płatności do 14 stycznia 2010 r.,
- w dniu 15 stycznia 2010 r., fakturę VAT nr (...) na kwotę 834,48 zł, z terminem płatności do 29 stycznia 2010 r.

Dowody: faktury VAT (k.54-60 akt)

Centrum (...) Sp. z o.o. zbył na rzecz powoda prowadzone przez siebie przedsiębiorstwo wraz z wierzytelnościami przysługującym wobec pozwanego.

Dowód: oświadczenie (k.52 akt), odpis z KRS (k.46-51 akt)

Pismem z dnia 21 lutego 2012 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty należności wynikających z wymienionych faktur w łącznej kwocie 4.866,58 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k.61-62 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił w oparciu o wyżej wymienione dowody z dokumentów prywatnych, których prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości oraz w oparciu o zeznania świadków: A. W. i M. G..

W ocenie Sądu, zeznania świadków były rzeczowe, logiczne oraz korespondowały ze sobą wzajemnie oraz z pozostałym materiałem dowodowym ujawnionym w sprawie, z tym że zaznaczyć należy, iż zeznania świadka M. G. w zakresie umocowania Ł. M. do zawierania umów w imieniu pozwanego jak również to czy Ł. M. był pracownikiem pozwanego stanowiły prywatną ocenę świadka, która nie jest wiążąca dla Sądu.

Sąd oddalił na podstawie art.232 k.p.c. i 233 § 2 k.p.c. wnioszek powoda o zwrócenie się przez Sąd do Prokuratury Rejonowej z wnioskiem o udzielenie pisemnej informacji w przedmiocie danych adresowych Ł. M. o zobowiązanie pozwanego do wskazania danych świadka i w konsekwencji oddalił wnioszek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka Ł. M.. Sąd wziął pod uwagę, iż to powód złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez Ł. M.,

powód mógł zatem bez pośrednictwa Sądu zwrócić się do Prokuratury o udostępnienie wglądu do akt sprawy wraz z znajdującymi się tam danymi adresowymi. Podkreślenia wymaga okoliczność, że to strona powołująca dowód ma obowiązek wskazania adresów świadków, tak aby ich wezwanie było możliwe (art. 258 k.p.c.). Ustalanie adresu świadka przez sąd stanowiłoby przejaw zastępowania inicjatywy strony przy gromadzeniu i przedstawianiu dowodów. Brak także podstaw do zobowiązania strony przeciwnej do wskazania adresu świadka powołanego przez stronę powodową. Powód nie wykazał przy tym, by chociażby wystąpił z wnioskiem do Biura Ewidencji Ludności celem ustalenia adresu świadka.

W toku niniejszego postępowania powód dochodził zapłaty należności z tytułu czynszu najmu objętych fakturami VAT nr (...) w łącznej kwocie 4.866,58 zł, na których jako nabywcę wskazano pozwanego.

Pozwany przeciwstawiając się roszczeniu powoda wskazał, że nie zawierał z powodem umowy najmu myjki ciśnieniowej.

W rozważanej sprawie niewątpliwie na plan pierwszy wyłoniła się, zatem kwestia istnienia pomiędzy stronami niniejszego stosunku zobowiązaniowego.

Pozwany zaprzeczył, bowiem, iż kiedykolwiek zawierał z powodem umowę najmu myjki ciśnieniowej. Pozwany podniósł również, iż dokumenty załączone przez powoda do pozwu nie zostały podpisane przez osobę, która posiada lub posiadała pełnomocnictwo do składania oświadczeń woli w imieniu pozwanego.

Zgodnie z art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Uprawnienie wierzyciela określa się terminem wierzytelności. Wierzytelność jest swoistym prawem podmiotowym, które w stosunku zobowiązaniowym przysługuje wierzycielowi (zob. Z. Radwański, Zobowiązania..., s. 13). Służy ono do zaspokojenia interesów wierzyciela – które najczęściej będą miały charakter majątkowy, choć mogą mieć także charakter niemajątkowy.

W myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. W myśl ogólnych zasad procesowych, to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1997 r., II CKN 531/97, LEX nr 496544).

W ocenie Sądu powód nie udowodnił ani faktu, iż zawierający z powodem umowę – Ł. M., miał pełnomocnictwa do zawierania umowy w imieniu pozwanego, ani, że w chwili zawierania umowy z powodem działał za wiedzą pozwanego i z jego upoważnienia.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż umowę z powodem podpisał Ł. M.. Co więcej zawierając umowę z powodem Ł. M. nie posługiwał się pieczętą pozwanego. Pieczętka takiej nie ma również na podpisanych przez Ł. M. ogólnych warunkach umowy najmu. Powód wprawdzie podał, iż Ł. M. w okresie zawierania z pozwanym umowy był pracownikiem pozwanego, to wobec faktu, iż pozwany zaprzeczył umocowaniu Ł. M. do zawierania umów w jego imieniu, samo twierdzenie powoda należy uznać za niewystarczające. Powód nie przedłożył też zamówienia złożonego przez spółkę. Powód nie wykazał również by doręczył pozwanemu przedmiotowe faktury i by pozwany te faktury zaksięgował. W tej sytuacji Sąd doszedł do przekonania, iż powód zawarł umowę z osobą nieuprawnioną do działania w imieniu pozwanego.

Zgodnie z treścią art. 103 § 1 k.c. „jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta”.

Stan bezskuteczności zawieszony trwa do czasu potwierdzenia umowy przez rzekomego mocodawcę, ewentualnie do czasu bezskutecznego upływu terminu do dokonania takiego potwierdzenia. Potwierdzenie umowy zawartej przez rzekomego pełnomocnika jest w doktrynie ujmowane jako następcze udzielenie pełnomocnictwa, jednakże potwierdzenie odnosi się bezpośrednio do czynności prawnej dokonanej przez fałszywego pełnomocnika.

Potwierdzenie następuje w drodze oświadczenia woli osoby reprezentowanej. Może ono zostać wyrażone zarówno w sposób wyraźny, jak i dorozumiany.

W myśl art. 60 k.c. wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia ją w sposób dostateczny. Oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają – ze względu na okoliczności, w których zostało złożone – zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje, a w umowach należy badać zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu (art. 65 k.c.). Przez „zgodny zamiar stron” należy rozumieć wspólne uzgodnienie istotnych dla danego typu czynności prawnej postanowień bądź w samej umowie, bądź poza nią (tak: Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga pierwsza. Część ogólna S. Dmowski, S. Rudnicki, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).

W przedmiotowej sprawie niewątpliwym jest, iż nie doszło do potwierdzenia przez pozwanego ważności umów zawartych przez Ł. M.. Znamionym jest, iż mimo, że umowa najmu, na którą powołuje się powód została zawarta w październiku 2009 roku to dopiero w lutym 2012r. powód podejmuje pierwsze działania w celu otrzymania zapłaty za najem i wysłał do pozwanego wezwanie do zapłaty. Pozwany, w reakcji na wezwanie do zapłaty, wyjaśnił powodowi, iż Ł. M. nie jest jego pracownikiem na co wskazała w swoich zeznaniach świadek A. W.. Pozwany konsekwentnie od początku procesu zaprzeczał by kiedykolwiek zawarł z powodem umowę najmu przedmiotowego sprzętu.

W tej sytuacji stwierdzić należy, iż umowy zawarte przez Ł. M. w myśl art. 103 § 1 k.c. nie wywołały skutku prawnego, ponieważ nie zostały potwierdzone przez pozwanego, co skutkowało oddaleniem powództwa.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 99 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. W myśl tego artykułu strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, które po stronie pozwanej wyniosły 617,00 zł. W kwocie tej mieściła się kwota 17,00 zł stanowiąca opłatę skarbową od pełnomocnictwa i kwota 600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państw kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSR Joanna Bartkowska